

тургурите Сандила. Въ това послание императорът го пакъ укорялъ за лѣнността и за безпечността, съ които той допускалъ да са ограбватъ римляните и да имъ са отнима златото, което било назначено за тѣхните сѣюзници; той го заплашвалъ, че за въ бѣдѣще ще да прекрати обикновенната заплата на утургурите, че ще да я даде на кутургурите и че ще да заключи съ тѣхъ сѣюзъ, като съ народъ много по-рѣшителенъ и по-силенъ. Такива едни укори и заплашвания достигнале твърде лесно до своята цѣль. Сандилъ тутакси събралъ войска, разорилъ жилищата на кутургурите, а послѣ това, когато тие послѣдните са вѣрещали съ огромна плячка отъ камъ Дунавътъ, ги пресрѣщналъ, разбилъ ги и отнѣлъ имъ сичката плячка*). Агатии прибавлява, че тая хитра политика на Юстиниана повдигнала между варварите такива междуособни войни, които ги довѣле почти до взаимно истрѣбление. Ако извѣстието за изстрѣблението и да е твърде преувеличено, но се пакъ жестокиятъ междуособия между двата главни бѣлгарски народа сѣ принесли своятъ обикновенъ плодъ: тие до толкова ослабнале, щото скоро подпаднале подъ игото на други варваре, които са явяватъ вече подъ името аваре. А че кутургурите не сѣ биле съвсѣмъ истрѣбени, това са види изъ слѣдующето показание. Спорѣдъ думите на Менандра, въ царуването

*) Замѣчателното сходство въ описанията на двѣте наше-ствия, 551 и 559 г., ни накарва да подозрѣваме нѣкакво си недоразумѣние. Дватама писателя, Прокопии и Агатии, не разказватъ ли въ сжщностъ за едно и сжщото сѣбитие ?